

Gedichtje

Na alle vorige p(r)ietpraat nu eens ter afwisseling een gedichtje (prietpraat op rijm)

“Uit zee”

**Ik ruik de zee
en de zee ruikt mij.
Van oorsprong waren wij één,
maar dat is miljoenen jaren heen.
Nu ben ik een ontwikkeld landdier,
maar de geur van zand, zee en wier
trekt mij nog onweerstaanbaar aan.
Hoe zal die evolutie verder gaan?
Zal de zee ons ooit weer opslokken
en keren wij terug tot zeepokken,
inktvissen of misschien wel kwallen?
Het zijn vreemde gedachten die mij overvallen,
tijd om met mijn blote voeten uit zee te stappen
en na omkeren weer landlucht te gaan happen.
Het duin ruikt ook best aangenaam,
ik keer terug aan land; heel langzaam
word ik weer landdier
want thuis ben ik hier.
Ik ruik het land
en het land ruikt mij.**

Raymond Oostwegel
februari 2011